

De Meest Inktzwarte Dag (Deel II van II)

Dit is het dan. Het tweede deel na "de Mooiste Dag"... Soms liggen totale extremen dicht bij elkaar. In mijn leven lijkt dat dubbel te gelden. Extreme blijdschap, extreme pijn, extreme jeuk, extreem verlangen, extreme keuzes en extreme belevenissen.... I've had it all, plenty...

Maar dit was toch wel een klap die harder aankwam dan ik ooit had kunnen vermoeden....

Zoals verteld had ik de meest fantastische dag met Aurora beleefd en daarbij de kans gehad mijn gevoelens in alle eerlijkheid kenbaar te maken.

Mijn hoop lag erin gewoon wat meer tijd te spenderen als goede vrienden, want meer viel niet te verwachten. Dat wist ik. Maar tevens was ik er (stiekem een beetje veel) van overtuigd dat ik dankzij mijn goeie vibe en vrolijkheid ik misschien iemand anders zou ontmoeten...

Bovendien, zo redeneerde ik, bestond er altijd nog een 0,000013% kans dat Aurora ooit zelf wat in me zou zien. Een kans tienmaal kleiner dan de kans om EB te krijgen en volledig irreëel, maar jeeez! ..hoop geeft een bijzondere motivatie!

Het belangrijkste voor mij was echter onze vriendschap, omdat deze Teruggevonden Verloren Liefde, voor mij een Grootse Inspiratie vormt dit cruciale en bizarre Jaar van het Paard.

Een dag na onze afspraak sms'te ze me hoe gezellig ze het had gehad en mijn brief wilde laten bezinken. Hij was heftig. En dat was ie ook. Het vertelde een stukje historie, van onze eerste ontmoeting tot nu. Ik heb verteld over mijn toch vaak eenzame keiharde strijd, mijn beslissing voor euthanasie en dat ze mij de kracht heeft gegeven nog 1 jaar door te knallen, in ieder geval.

Ik heb mezelf uitgeput te zeggen dat ik me bij haar geen enkele illusie maak, maar onze vriendschap me zeer dierbaar is. Dat ze me opnieuw heeft doen realiseren, voor het eerst sinds de tijd met mijn superlieve, favoriete en enige ex, hoe veel verder ik zou kunnen knokken met en voor liefde. Uiteindelijk, corny as it may seem, is dat altijd mijn grootste motivatie geweest, in alles wat ik doe.

Maar 8 dagen later kreeg ik het meest gevreesde antwoord. Ondanks de superleuke dag en de positieve sms had ik al een week een knagend gevoel...en terecht!

Het is te persoonlijk om letterlijk te herhalen, maar sta me toe een van mijn geliefde mythologische metaforen te gebruiken. We hebben het immers over Aurora, Godin van de Dageraad, zij die licht bracht na de lange zware jaren die uitmondten in mijn euthanasieverklaring.

Nog eenmaal verscheen zij aan mij, via de hedendaagse mail

"Je woorden maken diepe indruk, oude krijger. Dat je deze lange weg van strijd hebt kunnen voortzetten vanwege mij verwarmt mijn hart, nadat wij zoveel jaren elkander niet hadden aanschouwd. Maar als dochter van Minerva (Pallas Athena), Godin van Wijsheid en Strategie, heb ook ik menig slagveld gekend. In het Rijk der Goden heb ik vele oorlogen gezien... Titanen zien vallen en Goden zien wenen. De sterfelijke Tithonos van Troje ontviel mij reeds aan Zeus. Nu is mijn plek aan de zijde van Helios, God van de Zon, en blijf ik in het Rijk der Goden. Niet langer wil ik een inspiratie zijn voor stervelingen. Jouw strijd, oude krijger, moet je alleen afmaken... het ga je goed..."

....En met die woorden verdween ze uit mijn leven, voorgoed vrees ik...

En hoewel ik op niets meer had gehoopt dan vriendschap, brak mijn hart toch op 1000 plekken tegelijk. De Oude Krijger liet zich zakken langs de weg. Opeens zag hij weer de deuken in zijn harnas, de lange eenzame weg voor zich. Oude wonden barstten opnieuw open...

Bittere tranen vergiet ik sindsdien, elke dag opnieuw. Al drie weken, 1 dag en 50 minuten. Mijn Grote Inspiratie is weggevallen.

Een contact zo mooi dat ik er zelfs voor koos nog 1 jaar door te knallen, voor mijn ambities en misschien een laatste zoektocht naar een nieuwe liefde. Het is een enorme klap voor me geweest. Nog nooit ben ik volledig uit iemands leven geweerd en juist dit jaar, juist bij haar, valt mij dit zwaarder dan ik mij ooit voorstellen kon.

Toegegeven, het is altijd gevaarlijk zo veel inspiratie uit 1 persoon of 1 contact te putten. Maar vorig jaar stond ik waarlijk op het punt de brui eraan te geven. Extreme pijn, eenzaamheid, uitzichtloosheid... het werd me teveel al te lang.

Er had eenvoudig geen andere reden kunnen zijn dan juist deze bijzondere verliefdheid om me nog op de been te houden. Zelfs op afstand, zelfs slechts als vriend. Daarin werd ze mijn muze en liefde. Lang en relatief glorieus is het pad wat ik sindsdien bewandeld heb.... tot nu

De vraag die ik mezelf stelde de afgelopen weken, tijdens mijn huilbuien, zelfverwijten en tirades tegen goeie vrienden, is: heb ik nog de kracht, met dit vers geslagen gat in mijn hart, om ook dit laatste jaar glorieus te volbrengen?

Kan ik werkelijk nog genoeg positiviteit in mij vinden om de zoektocht naar een nieuwe liefde ook zonder mijn muze aan te vangen?

Zonder de steun van mijn vrienden en Ebor was ik de laatste weken helemaal kapot gegaan. Nu poog ik, met vooralsnog absoluut de Moed der Wanhoop, om mezelf nog 1 maal hard vooruit te trappen...

Voor mijn Jaar van het Paard, voor mijn ambities, voor mijn eer, voor Aurora die kwam en ging, voor de vrienden die me altijd blijven steunen, maar bovenal: voor het vinden van de liefde

...De laatste strijdkreet van een kapot gevochten, oude krijger...

In de verte doemt mijn eerste tegenstander alweer op... dit lichaam.

But all so soon as the all-cheering sun
Should in the furthest east begin to draw
The shady curtains from Aurora's bed,
Away from the light steals home my heavy son...

(Shakespeare, Romeo and Juliet)